

Деница Минчева

Преди да завладееш всеки
ден...

Преди да завладееш всеки ден
от дните ми родени на земята
и да обвиеш болките ми в жадна тишина,
пред своя кръстопът стоиш изправен.

Отдясно всички пътища извират
и спускат се надолу към света,
където своите пътници намират.

Наляво свети цъфнала надежда.
Във клоните ѝ пеперуди се роят.
Крилата им послание изписват
за безусловна вяра и любов...
чиито думи, безнадеждно разпилени,
изгубени души от векове редят.

Напред...
Но всъщност тук напред не съществува.
Извива своя криволичещ гръб
измамният човешки лабиринт.
По блудкавите му пътеки
възторжени нещастници сноват,
забързани към своите оковаващи успехи,
далеч от парещата свобода.

Посоките са ясно очертани.
Остава да намериш своя път.
Но все така стоиш пред тях изправен.
И все така аз чакам те отвъд.

07.07.2007

КРАЙ

© 2007 Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11880>]